

HENRIK
KULLANDER

MEDAN FLODEN STIGER

Roman

Wahlström & Widstrand

Av Henrik Kullander på Wahlström & Widstrand:

Elfenbenssvart, 2002
Någonting odödligt, 2005

Till Jens

Wahlström & Widstrand
www.wwd.se
© Henrik Kullander 2008
© Timglas Niklas Lindblad 2008
Tryckt hos ScandBook AB, Falun 2008
ISBN: 978-91-46-21924-8

VÄGEN DIT

Bakom kullen stod en utrangerad husvagn. Den hade stått där så länge de kunde minnas, hjulen var punkterade och hade sjunkit ner en bra bit i torven, väggarna var fuktangripna och gröna av mossa och mögel och fönstren var fördragna med malättna, trasiga gardiner. Listerna hade lossnat, liksom de bakre lyktorna och det låg kvistar och skräp på taket.

Den stod för sig själv på en sank liten äng, inga synliga vägar ledde till den och den höll sakta men säkert på att bli ett med naturen. De sa att djävulen bodde där, i husvagnen. Eller någon som åt barn. Eller tog deras själar.

De var fyra pojkar som cyklade dit, parkerade sina cyklar mot en ek och sakta tog sig över det långa gräset. Det var blött i marken, svårt att ta sig fram. När de fick se husvagnen bakom kullen var det som om alla fåglar i närheten tystnat, eller som om vinden abrupt kantrat och blivit några grader kallare, det var som om sensvåren hade blivit höst inom loppet av några sekunder, som om ljuset blivit blekare, den blåvita himlen sjaskigt grågrön.

De gick närmare, ganska nära varandra men utan att prata.

Dragkroken var överväxt med vass och gasolflaskorna under huven var sönderrostade. Det gick inte att se något genom fönstren, inga ljud hördes, inga tecken på liv. De ställde sig framför den, fortfarande utan att prata, avvaktade, som om de utmanade

den, och en av dem trotsade till sist förtrollningens paralyserande makt och gick fram till dörren.

När de andra pojkarna försiktigt öppnat den skeva dörrskivan hade han blundat. Som om allt var en film han tittade på, tänkte han att om han blundade tillräckligt hårt så behövde han inte vara med om det. Han kunde gömma sig inom sig själv, i mörkret bakom sina egna ögonlock.

De andra klev in, en efter en, och han lyssnade och väntade. Allt var tyst och kyligt.

Ju längre han väntade desto mer kände han att han ville titta in, samtidigt som han blev mer och mer säker på att han inte borde. Han visste inte hur länge han stod där. En evighet?

Han ropade hallå?, men hans röst lät kraftlös och utan resonans, och han var kissnödig nu och längtade hem. Han öppnade dörren och gångjärnen gnällde och han fick ta ett högt kliv för att komma in. Det var dunkelt därinne och luktade som hans morföräldrars källare, fukt och potatis. Den billiga väggpanelen hade bågnat och bytt färg och släppt i kanterna och där fanns en garderob som saknade dörr och kanske något som varit en toalett. Längre in fanns raka soffor runt ett ramponerat bord.

Han såg sig omkring. På en av sofforna låg en docka, en fin flickdocka med svart hår och ögon som såg på honom och en prålig klänning. Små papperslappar låg slängda på golvet bland mossor och lossnad fogmassa, och hela inredningen var täckt av gulgrönt damm, en ävja som korvat sig så att det påminde om något slags djurhud. Han noterade rivmärken här och var, på golvet och sofforna. En av väggpanelerna var sönderriven.

Han kunde höra ett vagt susande och knäppningar i väggarna, som av sporadiskt regn, eller som om en jättelik insekt då och då klättrade omkring uppe på taket. Dessutom kunde han höra något som lät som snyftningar. Men husvagnen var tom.

Det fanns ingen annan väg ut än dörren han kommit in genom, inga flyktvägar, inga gömslen. De andra var inte där.

Han sprang därifrån; han hoppade ner från tröskeln och sprang det snabbaste han orkade och han tittade aldrig bakåt och han sprang och ...

*

... vid rastplatsen någonstans längs Autobahn stod en stor grön skylt som på tre språk förklarade att man skulle undvika att vistas där nattetid. Erik undrade varför. Det var eftermiddag nu, så de borde vara säkra, men solen var på väg ner. De hade gjort ett tillfälligt stopp medan Lina, hans hustru sedan tre dagar, letade reda på vägbeskrivningen. Rastplatsen låg i en sänka och det var inga andra bilar där. Trafiken vrålade förbi på andra sidan ett brant dike och åt andra hållet reste sig en torr slänt mot en skogsrand av ask och lind. Där fanns inga bänkar eller bord, inga toaletter och ingen utsikt. Bara den där märkliga skylten. Varför skulle folk vilja vistas där nattetid? Marken var inte asfalterad men gruset var så väl packat och tillplattat att det kändes som cement.

Över trädtopparna stod orangefärgade cirklar skapade av den nedgående solen. Det låg cigarettpaket och gamla strumpor i gräset, använt toalettpapper i gruset, några fulla och igenknutna plastpåsar slängda i diket. Erik klev ut ur bilen, en hyrd Golf, sträckte på sig och rättade till skjortan. Den var blöt om ryggen. Han kunde inte låta bli att undra vad som hände där om nätterna. Skylten var lika stor som sovrummet i deras lägenhet och texten var, åtminstone på tyska, utformad så att den tycktes mana till försiktighet snarare än att verka avvisande för turister. Det fanns ett slags vädjan över formuleringen. Hade folk blivit rånade här? Eller misshandlade kanske? Eller än värre, våldtagna och/eller styckade? Var det delarna av en tillfällig besökare som låg där borta i den svarta sopsäcken. Eller var skogen hemsökt av onda andar? Bodde djävulen på andra sidan kullen?

Han slöt ögonen och lyssnade. Han kunde höra trafiken. Men inte skogen. Han kunde inte höra träden. Däremot susade det som

i en bokskog inuti hans huvud. Han hade åkt på en ganska kraftig hjärnskakning en vecka före bröllopet, men han kände inte av den längre annat än i form av det där ihåliga suset.

Han hörde bilarna på motorvägen, först när de närmade sig likt en avlägsen och försynt viskning, sedan när ljudet steg till ett dovt hummande för att till sist bli till ett skrik när de svischade förbi, väldigt snabbt och alldeles nära.

”Hittar du den?” frågade han högt och gick runt bilen. Lina stod lutad över bagageluckan och han tog tag om hennes höfter och tryckte sig mot henne bakifrån, kramade om hennes liv. Hon reste sig och gav honom ett snabbt ögonkast över axeln och en hand på kinden, sedan fortsatte hon att leta.

Han såg plåtburken med deras döda katt bland packningen. Det var egentligen hans gamla katt, Siri; eller snarare askan av henne. Lina hade inte velat ta med den men han hade haft en idé, som åtminstone innan de gav sig av verkat vettigt, om att sprida askan över Europa, på en naturskön plats. Inte bara vettigt utan också romantisk och ädelmodig. Men han var inte lika säker längre. Han ångrade sig eftersom han visste att det inte skulle bli av. De skulle bara köra runt med den där gamla döda katten i bagaget.

”Här är den”, sa Lina.

”Bra. Jag tror inte att vi har glömt något, annars.”

”Nej.”

Hon vände sig om och han såg på henne, på hennes långa hår och på hennes ögonfransar. Linas ögon tycktes precis som havet skifta färg efter ljuset utomhus; ibland var de blå med en stålgrå ytterrand och ibland var de turkosa med en mörkblå yttre krans. Hon var trettiosex, tre år äldre än han. Vacker och allergisk mot katter.

”Ska vi sticka?” sa han.

Hon nickade och log ett snabbt leende mot honom, som om de mötts i en hiss på ett kontor.

Han mindes sig själv, före Lina, som en annan person. Som nå-

gon bekant som han inte längre umgicks med men ibland saknade. Han kunde ana en viss oro i hennes blick, eller irritation eller något annat som avslöjade att allt inte var precis som det skulle. Men det kunde bero på att de hade åkt långt och sovit dåligt på ett motell med fönstret mot parkeringen och fortfarande hade en bit kvar att köra.

”Okej”, sa hon. ”Jag hade lagt mappen i resväskan, på kläderna. Vet inte varför jag la den där och inte i kassen, med de andra böckerna.”

”Okej”, sa han. ”Det är ingen fara.”

”Nä, jag vet. Det är bara irriterande.”

Erik stängde bagageluckan och de gick runt bilen på varsin sida.

”Skönt att det börjar bli lite grönt”, sa han och han såg sig omkring och noterade den där skylten igen. Han tänkte att han skulle komma att minnas den här rastplatsen, skylten och ljuscirklarna över trädtopparna och ljudet av trafiken, trots att han egentligen inte ville. Det var bara ett snabbt stopp på vägen, ett onödigt sådant, men träden och trafiken och skylten och allt annat skulle finnas kvar, han kunde känna hur det lagrades i ett långtidsminne, tatueras in i ett membran någonstans i bakhuvudet. Det smutsiga och det torra, halvvägs någonstans, han och Lina nygifta och långt hemifrån.

De satte sig i bilen, sätena var varma och Lina bläddrade i sina papper. Erik startade motorn och svängde runt och körde ut på vägen igen. I backspegeln försvann den stora skylten och slänten av röd sand och gamla godispapper.

Han började känna av att de sovigat dåligt nu. Först hade fyra fulla ungdomar hängt på parkeringsplatsen utanför deras fönster på motellet. De hade skrikit och gjort roliga ljud till efter midnatt. Sedan hade en äldre man lika berusad man mumlat och gråtit och sjungit (någon sorts psalm) utanför. De hade försökt ta igen lite

sömn på morgonen och förmiddagen och lämnat motellet först efter lunch, men det hade inte riktigt hjälpt.

Nu körde de med den gula himlen över kullarna i väster och en mörk molnfront som reste sig likt berg över bergen i sydöst. Han gäspade och höll ratten med båda händerna.

I vanliga fall gillade han att vara i rörelse; han gillade att stänga in sig i en bil; känslan av att vara onåbar, av att befinna sig på andra sidan ett slags akvarieruta och titta in, eller ut, på en förbipasserande verklighet. Han gillade raka vägar och platta landskap. Men han var långt hemifrån nu, vägstrucken var gula i stället för vita, skyltarna pekade åt städer och platser han aldrig hade hört talas om, vid horisonten reste sig blåa berg och kullar och han höll ratten med båda händerna.

Lina verkade avslappnad, med knäna uppdragna i sätet. De hade varit gifta i tre dagar. Faktum var att Erik fortfarande bar smokingskjortan han hade burit på festen. Men manschettknapparna låg i ett litet fack bredvid ratten och slipsen visste han inte var han hade gjort av. Lina bar jeans och en skjorta och hon hade sparkat av sig stövlarna. Hon hade planerat resan och han utgick från att hon var nöjd och lycklig eftersom ingenting gått fel ditintills. Förutom de skrålande tonåringarna utanför motellet. Men det var ändå bara en övernattnings på vägen, ingenting de behövde minnas eller ta med sig. De hade hållit bra fart utan att stressa och de hade ätit och hon hade kunnat sova en stund.

Han ville titta på henne men han vågade inte ta ögonen från vägen.

”Är du trött?” frågade hon.

”Mm.”

”Det är fint här. Häftigt landskap.”

”Visst är det.”

”Vill du ta en paus?” undrade hon. ”Vi kan stanna och ta en paus. Om du behöver vila.”

”Det är ingen fara.”

”Är du säker?”

”Ja, jag säger till om det blir för jobbigt.” Han kunde se i ögonvrån att hon såg på honom.

Från bergssidorna syntes här och var bleka molntussar hängande mellan trädkronorna, som rök, som om berget andades.

De följde skyltarna som han memorerat dem och svängde av från motorvägen och de passade på att tanka vid en bensinmack strax efter avfarten. Det fanns inga hus i närheten, ingen bebyggelse annat än macken och Lina klev ut ur bilen när han hade tankat klart och de kysstes i det blågröna ljuset under lysrören. Han höll en arm om hennes rygg. Sedan gick de in för att köpa vatten och godis.

Erik gick fram till travarna med starköl som stod staplade mellan chips, leksaker och torkarblad. Lina plockade på sig sådant hon ville ha och Erik tog upp en av burkarna och blev stående och han såg att mannen bakom disken betraktade honom med något avvaktande i blicken.

Erik svajade till, som om han gått upp mitt i natten och i själva verket bara var halvvakn.

”*Durstig?*” sa kassabiträdet. Erik hade inte riktigt uppfattat vad som sagts, han hade inte ställt in sig på språket ännu, och han brydde sig inte om att fråga. Han nickade bara långsamt.

Han hade kunnat dricka på bröllopfesten, hjärnskakningen till trots, men samtidigt hade han hållit igen eftersom han skulle köra bil morgonen därpå. Det var något med den där blåsvarta färgen, den påminde om färgen på ett ånglok; han hade haft ett bokmärke med ett ånglok med just den färgen när han var liten. Lina gick mot kassan.

Efteråt, när han kom ut i friska luften igen, gick han förbi pumparna och mittrefugen så att han kom bort från lysrören och taket och hade fri sikt över himlen och molnen och bergen. Det var tyst och luktade regn och asfalt på samma gång. Över kullarna i söder hängde ett mörkt draperi och när han stod där fick han se

en ensam blix. Den slog ut från molnbanken och sträckte en vit gren mot marken och genast efter att den uppenbarats var den borta. Han väntade en lång stund men hörde ingen knall. Han kände sig liten.

De packade in godiset och vattnet och ölburkarna och fortsatte sedan på mindre vägar, förbi kullar och genom dalgångar och slapp den laglösa motorvägstrafiken. Men motorvägen hade varit enklare att följa. Här var asfalten sprucken och vid vissa korsningar saknades skyltar helt. De passerade ett kadaver som låg i diket, med mjuk lejongul päls, och de diskuterade en stund vad det varit för art. Lina drack några klunkar ur vattenflaskan och suckade nöjt och himlen hade blivit grå som abborrfjäll. Söderut reste sig bergen klädda i grönsvart barrskog. Han gillade inte berg. På E4:an och E20 genom Småland, som han var van vid, slapp han berg av alla slag. Han ville ha landskapet platt, så att han kunde se. Bergen gömde saker, skymde sikten och tycktes alltid slå över honom, likt en stor våg.

De körde ytterligare trekvart, långsammare nu när vägen var smalare och trasigare, innan de kom fram till området där Gamla stan låg, där de bokade hotell. Det var en medeltida stad och ett romantiskt hotell, enligt Internet.

De hade sett ut ett antal romantiska hotell till bröllopsresan och gjort förfrågningar, Lina hade skickat e-post och faxat och gjort reservationer. Hotel Europa var det första, utöver motellet, och de skulle stanna där några nätter. Det låg på stranden av en bred flod som delade Europa på mitten. Han gillade tanken på att följa en flod in i dess hjärta, eller mörker, eller vad det nu var Europa hade att erbjuda.

Europa var inte delat längre, annat än av floden, men landsbygden de åkte igenom såg mer rysk ut än något annat. Lina läste ett papper med en rudimentär vägbeskrivning, säkert begriplig för den som var född och uppvuxen i trakten, och med en svartvit karta som liknade en barnteckning.

”Det ska ligga en kyrka här framme”, sa hon. ”Sen ska vi se floden efter nästa krök.”

”Jag ser ingen kyrka”, sa Erik.

”Det ska finnas en liten grusplan, en fotbollsplan och ett slags samlingshus, och sedan en kyrka och precis efter kyrkan ska du svänga vänster.”

”Jag ser ingen kyrka. Jag ser ingen fotbollsplan och jag ser ingen kyrka.”

Lina tittade upp och sökte av omgivningen och sedan läste hon i sina papper igen.

”Du behöver inte låta så sur”, sa hon.

Erik ångrade att han låtit stressad och arg. Han befann sig i ett känsligt och skört själstillstånd. Han var trött och han längtade hem och såg samtidigt fram emot att få komma till hotellet och packa upp väskorna, kanske ta en liten whisky. Lina drack inte. Hon var gravid.

Han strök henne över låret och hon la sin hand på hans och sedan svängde han vänster vid en dammig vägkorsning. Han hade sett någonting som påminde om en grusplan och en grå bunker med små fönster, men ingen kyrka.

Klockan hade hunnit bli efter sex när de rullade genom Gamla stan och såg hamnkvarteren och hotellet för första gången i verkligheten. I de äldsta delarna av stan var vissa av gatorna belagda med kullersten, de åkte förbi ett torg och bilen skakade och vibrerade. Sedan passerade de trånga gator och gränder och stenkåkar från artonhundratalet, vissa av dem äldre än så, med sneda väggar och skeva dörrar och den sista svängen var asfalterad men gropig och hålig och de fick parkera vid trottoarkanten utanför hotellentrén.

Hotellet var ett fristående fyråvåningshus, med formen av en halv klammer, framför ett litet hamntorg; ljusa väggar, svart plåttak och med utsikt över floden. Det hängde en gammal lampa i

järnsmide ovanför dörren. Namnet Europa stod skrivet i putsen.

När de klev ut ur bilen drog Erik in den nya luften i näsan, sträckte på ryggen och såg sig omkring. Det doftade om floden och av regn i luften. Det låg vattenpölar längs trottoaren och han kunde se molnen i dem. En del av honom ville sätta sig i bilen igen, som om han just lämnat någonting tryggt för någonting stort och väldigt och osäkert. Han ville stänga dörren om sig igen och andas doften av hyrbil i stället. Lina gick runt bilen och öppnade bagageluckan och han skyndade dit för att hjälpa henne.

”De har tillgång till ett garage”, sa Lina. ”Inte så långt härifrån.”

Ett par måsar skrånade i bakgrunden. Bortom den breda floden, med de mörka bergen som fond, syntes det sista klargula solljuset likt en bländande dimma. Erik tyckte sig kunna höra ett avlägset åskmuller. Det vibrerade långsamt i luften.

I lobbyn, utanför toaletterna, stod en soffa som såg ut som en randig gräddbakelse och där satt en teddybjörn och en docka med svart hår och prålig klänning. Erik och Lina checkade in och hälsades välkomna av ägaren, en liten rund man, och hans rödhåriga hustru. De hade ringt och sagt att de var på väg och personalen var förvarnade om att de kunde bli lite sena. De lämnade sina passnummer i receptionen och fick en nyckel med en metallbricka, svart på ena sidan och guldfärgad på den andra (siffrorna 24 var utstansade på den svarta sidan) och någonstans hördes sång av Dean Martin.

”Tänk på att det tar en liten stund för varmvattnet att komma igång”, sa kvinnan. ”Vi har gamla ledningar här i huset.”

”Okej, tack”, sa Erik. ”*Danke.*”

Det fanns en hiss trots att huset bara var fyra våningar högt (frånsett vindsvåningen, men dit gick inte hissen) och de baxade in sig och sina väskor och tryckte på den översta knappen. Erik kunde känna Linas doft bredvid sig, en aning av schampo och hägg. Hotellfoajén försvann neråt utanför gallerdörrarna och Erik log åt mannen därnere och Dino sjöng *All I do is dream of you.*

De klev av på fjärde våningen och i korridoren såg Erik en av gästerna gå in på sitt rum och stänga dörren efter sig. Bakifrån hade han sett ut precis som en av Eriks gamla kompisar från skoltiden. Hade inte Erik befunnit sig på ett hotell långt hemifrån hade han svurit på att det var han; håret stämde, hållningen, till och med kläderna, åtminstone klädstilen, var precis som han mindes den.

Men det kunde bero på att han just gift sig och träffat en massa gamla vänner som han inte hade sett på länge och att minnet av gamla tider fortfarande framhärdate.

Han stod kvar en stund, sedan låste han upp dörren till 24:an och klev in och de ställde väskorna vid sängen. Det var ett trivsamt rum med breda och maskättna golvtiljor, en sängmatta nedanför dubbelsängen och ett modernt skrivbord vid fönstret. Det vette mot hamntorget. Han kunde se floden. Och han kunde höra hur någon gick omkring i rummet ovanför, kanske med skorna på, eller så var det lyhört mellan våningarna.

Det duggregnade den kvällen, men åskvädret och regnet uteblev, och när de lämnade hotellet för en kort promenad luktade gatorna våt sten och när de gick intill de medeltida husväggarna blev de inte blöta. De gick över ett torg och sedan hittade de en kvällsöppen diversebutik där de köpte en tandkräm, en hel salami och en liten flaska whisky. Staden var i storleksordningen jämförbar med Kalmar, men tätare byggd, med äldre hus, äldre gator, äldre människor. Rådhuset var rektangulärt och utan utsmyckningar, inga statyer eller fontäner sånär som på en gjuten funt med en vattenkran. Det gick en arkadgång utmed ena långsidan och där fanns ett rådhus med ett torn och en klocka och traktens flagga som hängde från en balkong.

På väg tillbaka till hamntorget, efter en liten omväg, hörde de ett rop på avstånd, ett utdraget tjut. Det gick inte att avgöra om det kom från en människa i nöd eller en berusad yngling eller en mistlur och ingen av dem påpekade ljudet. När de korsade torget

såg de träpålar som stack upp ur vattnet och två långa ekor och en plastbåt låg surrade vid en träspång. Utmed kajkanten stod polare med dekorativa och svartmålade kättingar mellan dem. Lyktstolparna var av gjutjärn med windsorlykthus, men gaslågan hade bytts ut mot lågenergilampor.

Floden var bred och brun och liknade inte alls de år Erik var van vid, snarare påminde den om ett sund. De gick fram till kajkanten och stod där en stund. Han la en arm om Lina, med handen på hennes skärp och han undrade vad hon tänkte på, hoppades att hon var nöjd. Himlen var lavendelfärgad med ett sista gyllene stråk över horisonten bortom broarna.

De kunde se ett fisklager, en vit byggnad med gröna garageportar, bortåt kajen och längre uppströms ett stort rött magasin. Husen som låg där vid deras hotell var byggda i olika stilar, nyrenässans, nyrokoko, några i empiristil, men alla smälte in i den gamla miljön, med milda färger, blekrosa, gulvitt och ockragult. Deras hotell, Hotel Europa, stoltserade i mitten, med sina synliga ankarjärn och djupa fönster och ett brutet plåttak och skorstenar på taket. Det låg en pub i ena hörnet och en restaurang i andra ändan och i huset bredvid fanns en köttbod och strax bakom låg ett gammalt häkte.

Det hade kunnat vara en miljö som hämtad från 1700-talet, en målning från Bellmans dagar, om det inte hade varit för de fallfärdiga elledningarna, ett par solblekta ölburkar under parkbänken och den till oigenkännlighet affischerade reklampelaren. Fonden var rustik och pittoresk men den var samtidigt ganska skitig och ganska tysk.

Klockan var halv nio när de åt middag i hotellets restaurang. Hotellet var större än det såg ut att vara i broschyren och aningen mer nergånget. Det var inte renoverat på länge men det hade ändå behållit en sorts stil och charm. Lister och karmar var slitna, mattorna och medaljongtapeterna hade förlorat sin lyster, men det hängde

kristallkronor i restaurangen och på borden låg linne och silverbestick. Mittemot matsalen, tvärsöver foajén, fanns en hotellbar som var inredd som en pub, men det fanns också en lång mahognymörk bardisk inne i restaurangen där man kunde avnjuta en avec eller en drink före maten. Bakom bardisken fanns dubbeldörrarna ut till köket och en kypare kom ut och placerade dem vid ett bord.

”Så skönt”, sa Erik och såg sig omkring.

Lina höll med. ”Skönt att vara framme.” Hon beställde en fiskrätt med potatis och Erik en pepparbiff. ”Har det varit jobbigt att köra?”

”Ganska.”

”Hur är det med huvudet?”

”Det är ingen fara.”

”Men det var inte lika mycket trafik i dag. I alla fall inte mitt på dan och inte efter att vi kom av motorvägen.”

”Nej, det är sant. Det var lugnare i dag.”

De såg på varandra och log, som om de gått igenom ett slags prövning, som om de sprungit genom ett brinnande hus, eller simmat över en strid flod och nu stod säkra på motsatta stranden.

”Undrar vad de andra gör nu”, sa Erik.

Deras servitris, en ung tjej, gled förbi deras bord några gånger och observerade dem i ögonvrån, men hon bemödade sig inte om att småprata med dem trots att de i det närmaste var ensamma där. Det satt ett annat par, som hade ätit färdigt, en bit bort och Erik tyckte sig känna igen dem. Åtminstone mannen, som påminde om en gammal barndomskamrat, i alla fall snett bakifrån. Vid baren satt två äldre människor, i varsin ända. Men i övrigt var det tomt på gäster.

Erik och Lina trivdes med att bli lämnade ifred, de var båda trötta efter resan och de hade fortfarande motorljudet ringande i öronen. Den relativa tystnaden i restaurangen var en lisa.

De betraktade lokalen och utsikten genom fönstren medan de satt tysta en stund. Det brann ljus på borden och de reflekterades

i glaset så att borden såg ut att glittra när Erik kisade.

”Vilka tror du det där är?” sa han senare, när hans köttbit var så gott som avslutad. Han nickade åt det andra paret.

”Turister”, svarade Lina. ”Tror jag.” Hon tittade över axeln. ”Jag kan inte höra vad de pratar för språk.”

Han nickade.

”Och den gamle i baren?”

Lina tittade.

”Han är nog härifrån. Han bor säkert i närheten och kommer hit varje kväll”, sa hon. ”Ett inventarium. I sitt akvarium.”

”Mm, kanske.”

Den äldre mannen satt längst in mot väggen, klädd i ljusa kostymkläder, och vid samma bar, men med fem, sex meter mellan dem, satt en kvinna i samma ålder, sippande på ett glas vitt vin och klädd i en marinblå tröja som visade halsen och nyckelbenen och ett tjusigt halsband. Hon hade mörkt välfriserat hår och rörde sig nästan inte alls och hon såg aldrig åt den äldre mannen. Det var som om de hörde ihop men ändå medvetet eller ofrivilligt måste ha ett gap mellan sig, ett avstånd.

Den äldre mannen drack ur ett lågt glas med whisky eller konjak; drycken var bärnstensfärgad och han drack den i små klunkar med långa pauser mellan. De hade kunnat passa ihop, tänkte Erik, om de inte suttit så långt ifrån varandra.

”Jo, förmodligen”, sa han igen. ”Undrar om de brukar ha mycket folk här.”

”Det är säkert säsongsbetonat”, svarade Lina mellan tuggorna. ”Jag kan tänka mig att det blir mer senare i vår och i sommar.”

”Säkert”, sa Erik. Han skrapade upp sås med en bit bröd och sedan sköt han tallriken framför sig med en suck. ”Väldigt gott”, sa han. ”Väldigt trött.”

Lina nickade. ”I morgon kanske vi ska åka en sväng”, sa hon. ”Kika på landsbygden.”

”Absolut. Jag ska skaffa en bra karta. De hade foldrar i receptionen.”

Han noterade att de pratade artigt med varandra, som om de just hade grälat. Det hade de inte.

”Bra. Vad vill du göra? Vad vill du se när vi är här?”

”Jag vet inte”, svarade han. ”Vi ... jag tycker inte att vi behöver göra för mycket planer. Vi kan se.”

De avslutade middagen och betalade och lämnade matsalen i sakta mak. I receptionen stod en ung tjej med klara, isblå ögon som log svalt mot dem medan de gick mot hissen.

Hissen var gammal, klädd i medaljongtapet, med en läderklädd sits och en spegel på väggen och en ensam lampa i taket. Erik såg på sin spegelbild. Hans ögon var grå och tomma, oskarpa, och han drog en hand över näsan och munnen och hakan som för att bekräfta att han var av kött och blod och inte bara en spegelbild, inte bara en slät och kall yta. Sedan såg han på Lina. Hon var vacker och långhårig. På förmiddagen före bröllopet hade hon suttit hos en frisör inne i Kalmar och fått håret uppsatt i en invecklad frisyra. Hon hade haft sin syster med sig och han tänkte sig att de hade haft en värdefull stund för sig själva, före det stora ögonblicket. Kanske.

Hon mötte hans blick och log. Han log tillbaka och sedan var de på fjärde våningen och de klev ut ur hissen.

Det var dunkelt i korridoren. Den var inte särskilt lång, deras rum låg i hörnet, och där fanns en balkong med ornerat räcke mot trapphuset. Mattan i hallen var mjuk att gå på, mörkröd och mönstrad och väl använd.

Erik satte nyckeln i låset och märkte att ingenting hände när han vred den åt rätt håll, inget motstånd och inget klick. Han kände på handtaget och dörren öppnades. Den måste ha varit olåst. Hade han glömt att låsa?

Han visste inte och han klev in och kände doften av gamla lakan och tvättmedel. Det var ingen där och ingenting saknades.

Rummet var, precis som matsalen, ganska nergånget om man synade det i detalj (det var ändå ett dyrt hotell) men där fanns ett litet kylskåp under skrivbordet och en garderob och en enkel bokhylla och det fanns, visste de, Internetuppkoppling och ett strykjärn. Det hängde en tavla över sängen. Fönstret kastade inget ljus över rummet, det var mörkt ute och de tände halllampan. ”Välkommen hem”, sa Erik och Lina log igen och han hade tänkt lyfta henne över tröskeln men bestämde sig för att låta bli.

Han längtade hem, men visste att det skulle gå över.

Han hade vanemässigt börjat dricka whisky om kvällarna – sällan mer än ett eller två glas, men det var ändå som om han inte klarade sig utan de där centilitrarna varje dag. Det hade börjat den vintern. Före jul? Det handlade om att hitta ett lugn och en trygghet, att låsa dörren efter sig och sjunka ner i sig själv. Det hade det gjort länge (långt före jul).

Han gillade att komma hem till lägenheten i Stockholm och slå upp ett glas whisky. Han gillade att sitta i fåtöljen i vardagsrummet och dricka ett glas och stirra in i väggen.

När han öppnade flaskan, en liten Clan MacGregor, höll han flaskhalsen och korken tätt intill örat. Han gillade ljudet när plomberingen bröts och metallen skrapade mot glaset, det där klicket. Han hällde upp sitt glas och ställde flaskan i bokhyllan och gick sedan bort till fönstret.

Lina gjorde sig i ordning för natten inne i deras helkaklade badrum. Han tittade ut på gatan som svängde förbi hamntorget. Det hade börjat regna och i lampskenet såg det ut som om vägen var en å. Han kunde inte se floden, det var för mörkt där lamporna inte lyste, men på vägen gick det vågor i miniatyr, som långa, gula månskärnor som sveptes åt sidan. Han drack en klunk av whiskyn och såg ljusen på andra sidan floden försvinna nedströms på långt avstånd.

Lina gurglade sig inne i badrummet. Han tänkte säga något

till henne men en tanke hade slagit honom och den lämnade för tillfället ingen plats över för något annat.

Kroppen korrelerade med det själsliga, tänkte han. När han var stressad eller mådde dåligt blev han lättare förkyld och så fick han magkatarr, förstås. Det märkliga, i hans fall, var att saker bortom hans direkta närområde också tycktes påverkas.

Alla hans arbetsplatser till exempel, tycktes följa samma cykler som hans eget välbefinnande. Oavsett om han hade en ansvarsfull position eller en ytterst marginell.

Han drack en klunk och hörde Lina skölja ansiktet: flera gånger och liksom hårt.

Och det gällde inte bara hans egen omgivning. Hela världen, allmäntillståndet på planeten, stod i direkt korrelation till hans eget välmående. Han hade nuddat vid tanken tidigare, men nu var den kristallklar och uttalad, likt en gudomlig uppenbarelse. Världen mådde som han gjorde. De svåra stormarna, de giftiga utsläppen, de smältande polerna och svälten i Centralafrika.

Han drack och tittade ut och kände trägolvet under fötterna. Förhållandet syntes honom glasklart, bortom allt tvivel. Världen ändrade sig efter honom.

Lina öppnade toalettdörren och stod en stund i motljuset från badrummet. ”Hej”, sa hon. ”Vad tänker du på?”

”Inget särskilt. På sängen”, sa han.

Hon nickade. ”Jag går och lägger mig”, sa hon. ”Kommer du?”

”Ja.” Han stod lutad mot kanten av fönstersmygen bredvid skrivbordet och tittade ut och tänkte på att han inte hade någon anledning att klaga. Han var bara nedstämd. Därför regnade det.

I vintras, när han och Lina hade grälat, den där helgen när han åkte till Ikea, så hade Pakistan drabbats av en av de värsta jordbävningarna i mannaminne och kort därefter hade södra USA åkt på två rejäla orkaner efter varandra. Han drack en klunk till, det smakade varmt och bränt och det sved i strupen, och han såg hur vattenpolarna därnere rörde sig, fram och tillbaka i vindbyarna.

Han klädde av sig, svepte vad som fanns kvar i glaset och ställde det på fönsterbrädan. Sedan gick han in på toaletten och borstade tänderna.

Han såg sig själv i spegeln. Han hade ingen anledning att klaga, han och Lina var på bröllopsresa i Europa och de hade fått tag på ett trevligt och hyfsat prisvärt och, enligt Internet, romantiskt hotell.

Problemet var, och det var han medveten om, att han fortfarande led av separationsångest efter helgen. Han hade alltid haft problem med det. Festen efter bröllopet hade varit lyckad, han kunde inte minnas när han skrattat så mycket och så befriat senast. Det hade varit ett trevligt värdshus, god mat, hans vänner hade varit där, Linas kompisar också. De hade dansat och hängt i baren och suttit i de där trevliga sofforna i lobbyn, där de hade pratat och skämtat och skrattat och alla hade varit på gott humör.

Men han och Lina hade dragit sig tillbaka till rummet vid midnatt och missat alla efterfester och nästa dag hade de åkt tidigt. Medan de andra åt en gemensam frukost på hotellet satt Lina och han i bilen. De hade inte fått någon efterfest och ingen avrundning. Han saknade något.

Han visste att det var en irrationell känsla, en kemisk obalans, och det hade inget med resan att göra, det handlade inte om att han ångrade sig eller ogillade resans mål eller att han hade fått kalla fötter vad gällde äktenskapet. Det var bara den gamla separationsångesten som ibland, efter större tillställningar eller längre utflykter, satte sin lansspets i sidan på honom. Det skulle kännas bättre om några dagar.

Han sköljde av tandborsten och stoppade tillbaka den i glaset.

Ångesten brukade hänga kvar några dagar och kulminera och sedan gradvis dämpas på samma sätt som en förkylning eller en ordentlig bakfylla – möjligen fanns ett påvisbart samband med det senare – det var bara att vänta, jämra sig och svettas ut det.

Likafullt tycktes tillståndet, när det var som värst, fjärran något

så simpelt som kemisk ångest. Det var som om själva själen amputerats, steriliserats utan bedövning. Om ångesten var svårartad. Den här var det. Han borde vara lycklig men han kände sig nedstämd och således föll regnet snett uppifrån och drev vattnet på vägen fram och tillbaka.

De behövde inte skydda sig när de hade sex och efteråt låg han på rygg med armen under Linas nacke och hon vilade sitt huvud mot hans bröst och axel. Han kunde känna doften av henne och av lakanen. Sängarna var bäddade med strama lakan och en grov filt men filten hade glidit ner på golvet. De var båda nakna och han kände sig varm och trygg. Eller besegrad. Så länge Lina låg så, tänkte han, på hans axel och utan kläder, kunde världen få gå under utanför, utan att det skulle bekymra honom. Så länge han hade henne naken i sin famn.

Han låg och masserade ena tinningen och funderade på varför fransmännen kallade orgasmen för "lilla döden". *La petite mort*.

Hotellkudden var lika bred som hans del av sängen, den var mjukt stoppad men formade sig ändå inte efter hans huvud. Det var som att ligga mot ett soffarmstöd. Och sängen var hårdare fjädrad än den hemma i lägenheten. Lina och han hade lagt mycket pengar på dubbelsängen, men det hade det varit värt. Han hade aldrig legat så bekvämt som han gjorde hemma. Han kunde i minnet känna hur skön den var. Han drog lite lakan över sig och över Linas nakna ben och hennes höft. Hon rörde på sig, tryckte sig mot honom, han kunde känna henne mot sitt lår och han andades in och tittade upp i taket.

Han hade någon gång hört kopplingen göras mellan vanlig sömn och begreppet "lilla döden", men han kunde inte minnas i vilket sammanhang.

Lina sov nu och andades mjukt och lugnt och trots att det började ömma i skuldran skulle han inte flytta på henne. Han luktade på hennes hår, det doftade av hennes schampo. Han gillade när

det kittlade honom på bröstet och magen. Han gillade att känna hennes hår mot den nakna huden. Han tittade i taket där ljuset från gatan ritade två rektanglar som gick in i varandra, likt något ur en tavla av Kandinsky.

Han kunde höra ljud utifrån som han inte kände igen och inte var van vid och han hade svårt att somna; klappande flaggstångslinor, måsar som då och då brast ut i stegrande skratt. Fåglarna lät som om de också befann sig i ett rum, ett ekande rum, men utanför fönstret. Han låg vaken och undrade om han någonsin skulle kunna somna igen. Han gäspade oavbrutet, men sömnen saknades, som om förmågan att kunna somna var en fysisk del av honom som han hade tappat.

Han hade inte druckit tillräckligt för att somna ovaggad, men tillräckligt för att glömma att han var sömnig. Alkoholen var annars den bästa medicinen han kände till. Den hjälpte mot allt utom mot pengabekymmer. Ångest som orsakades av ekonomiska skulder eller oförutsedda utgifter, framför allt om de var plötsliga och onödiga, blev bara värre om han försökte döva den med alkohol. Som när han hade kraschat den där bilen som inte var hans.

Han visste att alkoholen bara behövde hanteras varsamt, med respekt och förståelse. Det var en enkel regel, men undantagslös. Utbytet var ömsesidigt men inte jämnt fördelat, insåg man bara det så ... Pratade han med sig själv?

Han kunde höra hur någon gick omkring i rummet ovanför. Någon som inte kunde sova. Det lät inte mycket, en vag knakning i timret på vissa ställen när gästen ovanför rörde på sig. Det var sent och han undrade vem det var som var uppe och trampade.

Han hörde en röst, en mumlande mansröst. Han försökte föreställa sig vem den tillhörde. Någon som gick omkring däruppe och pratade för sig själv? Eller i en telefon? Någon som gick fram och tillbaka och pratade i en mobiltelefon, kanske. Men så här sent? Förmodligen någon som bodde ensam. Någon som kanske hade en familj därhemma, var det nu var, och ville säga godnatt.

Men rösten malde på, som om den läste ur en bok, snarare än sa
hej, jag saknar dig.

Han suckade och masserade sin panna.

I morgon kunde de åka på utflykt. Fick han bestämma kunde de
lika gärna stanna på rummet, i sängen hela dagen, men Lina ville
se sig omkring och själv brukade han, trots en initial motvilja,
uppskatta det och trivas när han väl var iväg. Förhoppningsvis
skulle det sluta regna till dess.

Det fanns ingen taklampa i rummet, bara sänglamporna på
nattygsborden, skrivbordslampan och lampan i hallen, men mitt i
takets mitt satt en rund liten stuckatur och en sladd med uttag och det
hade kanske suttit en där tidigare. Han stirrade länge på den och
insåg att han behövde sova. Han blundade.

Fotstegen och det monotona malandet ovanifrån fortsatte.